

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ljudski shod v Budimpešti.

Z velikim hrupom in z neprestano reklamo, vredno Barnuma samega naznanjal se je ljudski shod, na katerem bode žaljeni madjarski šovinizem dobil duška ter se bode izrekel protest o generala Janskega afëri. A uspeh zaostal je daleč za reklamo in vsa stvar je podobnejša viharju v čaši vode, nego slovesni izjavi oblastnega naroda, kakeršnim se Madjari tako radi zmatrajo.

Od 21. dne maja, ko je general Janski položil venec na Hentzijevo spomenik, do včerajšnjega dne preteklo je mnogo časa in Madjari imeli so dovolj prilike, prepričati se, da njih šovinizem nikjer ne nahaja simpatij, da bi vsi cislitavski narodi z radostjo pozdravljali dan, v kateri bi so sedanje razmere mej obema državnima polovicama temeljito preinačile, generala Janskega advancement in umirovljenje Edelsheima-Gyulaia pa jih je poučilo da nikakor ne gre grešiti na odločujočih krogov naklonjenost in da je že skrbjeno, da madjarsko drevje ne poraste do nebes.

Zaradi tega je prvotna razburkanost kmalu poglela in ljudski shod, ki so ga napetih lic naznanjali vsa madjarska trobila, bil je jako skromen, za veliko Budimpešto neznamen, kajti udeležilo se ga je jedva 5000 ljudi, mej njimi mnogo ženskega spola dvomljive veljave in trajal je komaj jedno uro.

Kdor je pričakoval, da bode omenjeni ljudski shod ogromna, vso avstrijo pretresujoča demonstracija, se je ljuto varal in čitajoč dotična izvestja, lahko premišlja, kolik razloček je mej prvotnim sklepom in slednjega izpeljavo.

Vsi govori pečali so se s skupno vojsko in z madjarsko vojsko. Poudarjalo se je, da se patriotizem vojske več ne sme zmatrati za greh, da vojska ne sme biti država v državi. Avstro-ogerska vojska da ni avstrijska, ker Avstrije na vsem svetu ni. Vojska zmatra mladino, katero dobiva pod svoje zastave za človeški material, katerega potem kakor stroj prestvari. Mladini vzame se narodni jezik in ne na narodno zastavo, ne na narodni grb, temveč na črno-žolto zastavo, na dvoglavega orla mora prisegati. Takozvane tradicije avstrijske vojske so

le vrsta poraza. Zmage 1849. l. izvojevala je tuja pomoč. Uzrok tem neuspehom je v vojski vladajoči duh. Vojski se ne pravi, da se bojuje za domovino, ampak le za cesarja. To se mora predrugačiti, meščanstvo in vojska mora se v patriotizmu spojiti in kadar bomo imeli madjarsko vojsko, ne bode se več brigati za neznamno malo generale itd.

V tem zmislu šlo je dalje in naposled sklenila se je seveda soglasna resolucija, da je v zadevi Edelsheim Janski sklicani ljudski shod sklenil: Naj-novejše objave in naredbe Najvišjih vodilnih krogov skupno vojske žalile so čast madjarskega naroda in njega ustavne pravice. Ljudski shod proti temu slovesno protestuje in želi, da se državno-pravna samostojnost Ogerske in zgodovinsko visoko dostojanstvo ogerskega kralja tudi v vojski odkritosrčno in javno priznava in s trajnimi instrukcijami utrdi.

Govori in resolucija so v duhu skrajne levice, torej nikakor izraz oficijalne Ogerske, saj je na shodu tudi le skrajna levica bila zastopana. In to jemlje ljudskemu shodu vso važnost. Kaki pa so nazori oficijalne Ogerske, povedala bode brošura „Tisza-Janski“, ki se iz Budimpešte naznanja in katero je spisal znani Czernatonyi, ministra Tisze prijatelj. V tej brošuri skuša se Tiszo opravičiti, rekoč mej drugim:

„Pred velikimi sklepi, treba velikega miru.“ Miru treba, da se premotri odločilni korak. Državnik, svest si svoje odgovornosti, ne sme naroda zapeljati v labirint hipnih svojih inspiracij. Odlasajoča politika ni niti apatija, niti pokorenje. Koloman Tisza dobil je vest o Janskega advancementu in o Edelsheimu umirovljenju ob jednem v svojo samoto v Gesztu. Te vesti so ga gotovo presentile, ker si ni mogel misliti, da pride tako hitro do razpora. Na barona Edelsheima jezili so se Dunajski krogi posebno zato, ker je prosil za ogersko domovinsko pravico, kar je v očeh vojaške stranke izdajstvo. Saj je nadvojvoda Albrecht generala konjice (Edelsheima), ko je bil nekoč v Budimpešti pri njem, zaradi ogerkega državljanstva pokaral in mu rekel: „Kdor nosi suktnjo cesarjevo, je več nego državljan, on je cesarjev sluga.“ Isti nadvojvoda je tudi, ko se je od njega zahtevala ogerska ustava, izrekel tožno

znamenite besede: „Kaj ustava? Meč, to je moja ustava!“ Ogerski ministerski predsednik vsled tega niti za hip ni dvomil, da je ta dogodek „nov atentat“ proti narodovi časti; da je to naj-odurnejše izpodkopavanje njegovega osobnega stališča.

Tisze stališče je brez dvojbe omajano in bržkone bode tudi on, kakor Edelsheim, občutil ost Dunajske vojaške stranke. A. Tagblatt pravi: Če se bode ogerskemu ministerskemu predsedniku na pravem mestu zadoščenje odreklo, potem ni dvojbe, da je „camarilla“ že tako visoko dospela, da parlamentarna vlada ž njo pod isto streho ne more več bivati.

Transkaspiska železnica.

Zelo važna je v stratežnem, pa tudi v trgovskem pomenu transkaspiska železnica, ki je utrdila rusko moč v Aziji „Tems“ piše o tej železnici tako le:

„Brzjav prinesel nam je pred nekaterimi dnevi vest, da se je vsa transkaspiska železnica, ki drži od Hvalinskega morja do Merva, izročila prometu. Ta dogodek, ki se je zvršil, da skoro veliko občinstvo opazilo ni, ima velik trgovski in političen pomen, ki se mora posebno naglašati. Sedaj, ko je dodelana ta železnica, ima Rusija le še 150 milj skozi puščavo do Sarahsa, katera mesto po jednoglasnem mnenju vseh stratežev, gospoduje nad Heratom, Kandaharjem in nad potom v Indijo. Rusija sedaj lahko pošlje čez Astrahan, Baku, Hvalinsko morje, Krasnovodsk in dalje po novejši železnici v Azijo, kadar in kolikor hoče, vojakov, udere v Afganistan ali pa v Perzijo, ter si prisvoji utrjenih taborov pendčabskih, dočim potrebuje Anglija 20 dni, da pride v Indijo, in neso njena stratežna občila nikakor dovršena

Trgovski pomen nove proge ni nič manjši, kakor njena stratežna važnost. Železnica se bode podaljšala do Čarčuja na Amu-Darji, od koder bodo odhajali parniki do Aralskega jezera, in dalje se bode podaljšala do Buhare in Samarkanda. Na ta način bode ves srednjeazijski promet šel čez Astrahan in bode jako olajšan. Samarkand bode važna postaja za karavansko trgovino, kajti karavane po-

LISTEK.

Vilënski brodnik.

Spisal Emile Souvestre.

(Dalje.)

Robert ni tedaj nič kaj pripravljen razjasnjevati še natanje umor, zvršen nekedaj ob prevažališču; a veliki lesotržec napenja se, da bi ga prignil. Šali se z njim z navadno si drzkostjo, sileč ga, da opraviči svoje sumnje. Bilo je nekaj čudnega v boji teh mož, v mrzličnej viharnosti prvega, da bi ga pripravil do govorjenja, in v drugega z grozečo nestrplivostjo ovevanem napori, da bi molčal. Naposled bilo je Robertu dovolj.

— Tedaj Vi hočete na vsak način, da Vam pripovem? vsklikne, z očmi uprtimi v Riharda.

— Za vruga! Zdi se mi, da si imel dosti časa, prebavljati svojo zgodbo, odvrne on, rogaje se; nu, stari šaljivec, kaj si videl?

— Videl sem, pripoveduje Robert počasi, videl sem Burelovega morilca.

Poslušalci pomekno se bliže; veliki lesotržec se zagrohoče.

— Oh! krasno! pravi, in morebiti si celo govoril z njim.

— Ne, reče brodnik z glasom oživljenim vsled teh šal; a razložiti vam morem, kako je dejanje zvršil in zakaj ga neso zasledili.

— Da čujemo, pravi Rihard; sel je, da posluša.

— Nu, bodi si! začne Robert. Bilo je nekega večera, nekako kakor danes, a mnogo kesneje, malo pred polunočjo; nebo je bilo toliko nizko, da se je dotikalo reke in tak drobno je pršelo, da se ni slišalo ni. Jaz sem se stisnil v svoj brod in zavel se v ruho; izkušal sem zaspati, a menda sem duhal nesrečo v vzduhi: nesem mogel zadremati. Noč je toliko mirna, da so se čuli tam-le doli ropotajoči klepetci in ribe preskakujoče se v vodi. Ker mi je uho nehote prežalo, zazdelo se mi je hipoma, da slišim znane mi korake po cesti idočega človeka; bližal se je reki; razločeval sem, kako mu je palica tolkla ob kremenje. Pogledam tja; baš prikazala se je senca na holmovem bregi; prihajala je proti Zeleni-Skali, ko hipoma počil strel ter jo podere.

— Bil je Burel? vprašajo mnogi glasovi.

— Bil je, ljudje moji, pravi Robert; krogliji

zadeli sta ga v bok, in predno je še dobro pal, bil je že mrtev.

— A potem... Vi... kaj ste storili? vpraša Rihard, vidoma zanimajoč se za stvar.

— Hotel sem skočiti na suho in pohiteti proti Zelenej-Skali, reče brodnik; toda prijemši se vrvi, da pridem do kraja, začul sem, da je palo nekaj v vodo; obrnem se, in kaj ugledam?... glavo plavajočo po toki in bližajočo se mojej strani! Jedva stisnil sem se nazaj v brod; morilec doplove čolnu do roba, pomika se ob njem z rokami pred menoj z vzdigneno glavo in puško čez ramo.

— Tako, da ste ga razpoznali? seže mu v besedo veliki lesotržec, prigibaje se proti njemu.

— Nesem li dejal, da je bilo v noči? odgovori on, ne dvignovši očíj.

— Po tem takem bi bil pač mogel biti grofov nadlovec, deje nekdo.

— Če bi bil nadlovec znal plavati, zavrne ga Robert.

— Tako je, pravi Urban; ko je pal v propletem letu v grajski ribajak, bil bi utonil, da ni bilo vrtnarja.

— Za vruga! stavim, da je prihajal iz krčme oglesi se veliki lesotržec; dovolj je nekaj kozarcev

sredovale bodo od sedaj le mej tem mestom in zapadnim Kitajem.

Velikansko podjetje, katerega važne rezultate smo omenili, izvršilo se je v jako kratkem času in s takimi sredstvi, ki neso v nobeni razmeri z velikostjo dela. Leta 1880—1881 za slavne ekspedicije generala Skobeleva proti Tekincem in za prisvojenja Merva zgradil je jedini batalijon, ki je tedaj bil v transkaspiskem ozemlju, s silno hitrostjo progo, kakih 200 kilometrov dolgo in sicer v ta namen, da se dalje operacijska podlaga (basis) majhne ruske vojske pomakne. Ta proga držala je od trdnjave Krasnovodsk na Hvalinskem morji nasproti Baku-u do Kizil-Arvata, na zapadni meji Ahal-Teke. Čtiri leta pozneje spoznala je ruska vlada potrebo, da se podaljša proga proti jugu, pa tedaj popolnem še neznanih krajih zapadno turkomanske dežele.

Drugi železniški batalijon sestavlja se je dne 22. maja 1885 v Moskvi. 13. junija odšla je četa 1000 vajenih delavcev, v Kizil-Arvat, kamor je prišla 3. julija; deset dni pozneje začeli so delo. Na ravnini, kjer ni niti dreves niti vode, bili bi morali vojaki bivati na prostem. Ruski generalni štab se je k sreči spomnil, da je delavce nastanil na železnici samej, v vozovih, ki so se vedno naprej pomikali, čim dalje je bila železnica narejena. Tri stotnije po 150 mož, ki so menjaje se hodile na delo, stanovale so v 27 dvenadstropnih vozovih, ki so bili preskrbljeni z debelimi klobučinastimi plahkami, pečmi, posteljami, pohišjem in bili zvezani s pokritimi hodniki. V teh vozeh ja bila kuhinja, pisarna in jedilnica za častnike. Ta vlak, ki se je vsak dan za nekaj verst dalje pomaknil v puščavo, bil je premakljiva vojašnica, v katerej je prekoračil jeden batalijon vojakov v jednom letu iz Kizil-Arvata v Merv, 744 milj od Hvalinskega morja.

Delo šlo je sprva jako počasi. 22. sept. 1885, tedaj več kakor čez dva meseca, bilo je še le 51 verst dodelanih. 26. novembra bili so v Geok-Tepe, prišli so že s parovozom čez redute, katere si je Skobelev, s tolikim naporom prisvojil. V februarju, sredi zime, prišel je ta vlak že do Dušaka, 364 kilometrov od Kizil-Arvata, in pred nekaterimi dnevi, po jednoletnem nepretrganem delu, dospeli so do postaje Merv. To tajnostno mesto nahajalo se bode odslej v naših potnih knjigah, in kmalu bomo lahko potovali s poštnim vlakom v Buharo, Samarkand, Hivo in Taškent. Rusija je s pestjo vojakov zgradila železnico, ki se more primerjati, kar se tiče smelosti podjetja in dolgotrajnosti z velikimi ameriškimi železnicami.

S tem si je utrdila Rusija svoje gospodstvo v Aziji, ustvarila si močno ofenzivno in defenzivno sredstvo, katerega se bode lahko posluževala proti Angliji, Perziji in proti Kitaju.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 3. avgusta

V nedeljo bil je v Pešti velik tabor, katerega je bila sklicala **ogerska** skrajna opozicija. Tabor je sklenil resolucijo, „da bi se državno-pravna samostojnost domovine in zgodovinsko visoka dostojnost Ogerske tudi priznavala in uveljavila s traj-

žganja, da vznemore najboljši plavaš. Toda pozor, evo že dohajamo Renata, spiš li, draga moja? Hej, na nože! Deklica, ne slišavša ničesar o tem, kar so govorili, dvigno se na kumov poziv, vzame s klopi staro računilo, malo pletenico in dežnik in pohiti na suho. Urban, stoječ poleg droga, nadeje se, da ujame kak „z Bogom!“ ali konči kak pogled; ali ona se tiho udali, dospeje do potovega ovinka ter izgine, ne ozrši se.

II.

Renata je bila mož-beseda: po onem dogovoru z Urbanovim roditeljem ogibala se je skrbivo vsake prilike, da bi se sešla z njegovim sinom. Prej imela je neprestano o čem vprašati v svojem ali kumovem imeni, nikoli ni potekel ni jeden dan, da se ne bi bila pojavila v brodnikovo kočjo, ali da ne bi bil Urban pošel do novega stanovišča velikega lesotrzca; a sedaj opustila je hipoma svoja posečanja in umikala se je njegovim. Mladenič, sprva osupel, izkušal je zaman dozvedeti, zakaj se je toliko premenila. Njiju prijateljstvo ju je vezalo nežneje nego s komer koli drugim, a vender nesta se menila še nikedar o tem, kakor je bila Renata zatrdila Robertu: brez mejsobojnih obetov, ni mogel ničesar zahtevati drug od drugega. Brodnik ju je prestre-

nimi instrukcijami v vojski. Govorniki so hudo napadali skupno vojsko in mnogo jih je poudarjalo potrebo posebne ogerske vojske. Izgredov ni bilo.

Kakor razni listi, zlasti oficijozni, poročajo, se blagostanje v **Bosni** in **Heregovini** veka. Posebno pa napreduje glavno mesto Serajevo. Ulice so dobile lepši tlak, sezidalo se je mnogo novih hiš. Kdor je pred nekaterimi leti mesto videl, bi ga sedaj jedva spoznal. Prebivalstvo se hitro množi, zlasti kristijanski element narašča. Nasproti tem oficijoznim poročilom, čitajo se pa v raznih listih pritožbe pravoslavni o zatiranji itd.

Vnanje države.

Turška odposlanca za revizijo **vzhodnorumelijskega** upravnika, Madjid paša in Abra efendi, odpotovala sta z Gadban efendijem v Sofijo. Kakor se kaže, bode se revizija upravnika kmalu pričela.

Berolinski vladni krogi so jako nevoljni, da **Francija** misli reformovati vojsko. Nemški državniiki se že bojé, da Francozje ne bodo več našli tako nepripravljeni, kakor so jo bili 1870 leta. — Monarhistični listi vedno črnijo vojnega ministra. Radi bi ga pri republikancih spravili ob veljavo. Objavili so sedaj pisma, katera je nekda pisal 1880 leta vojvodi Aumalskemu in v katerih vojvodi zagotavlja svojo udanost in ga prosi podpore. — Poročila o volitvah za generalne svetnike neso za republikance neugodne. Dozdaj je znan izid 1043 volitev. Voljenih je 636 republikancev in 360 konservativcev. Republikanci so pridobili 59 in zgubili 53 sedežev.

Dogodki v Amsterdamu so zopet obrnili pozornost vseh držav na **anarhiste**. Nekateri časniki priporočajo, da bi se holandska vlada obrnila do drugih držav, da bi se potem ukrenile kake mejnarodne naredbe proti anarhistom. Ako bode holandska vlada to storila, bodo najbrž druge vlasti pripravljene ustreči njeni želji. Anarhizem se je razširil po vsej Evropi in drugače ga ne bode moči zatreti, kakor če si vsi vlasti podajo roke. — Amsterdamsko županstvo je prepovedalo prodajo in razdelitev časopisov in drugih tiskovin po javnih ulicah.

Na **Španjskem** je ministerska kriza. Uzrok krizi je razpor mej finančnim in vojnim ministrom. Vojni minister bi rad povečal vojsko, finančni minister bi pa rad finance v red spravil ter neče privoliti v kako povečanja državnih stroškov. Nekateri ministri podpirajo finančnega, drugi vojnega ministra, tako da je mej njimi navstal tak razkol, da je vlada morala dati ostavko.

Iz irskih listov in govorov irskih poslancev po ljudskih shodih da se posneti, da Irci zaradi neugodnega izida poslednjih **angleških** volitev neso zgubili poguma. Na meetingu v Dublinu izjavil se je poslanec mr. Dillon mej družim, da ne verjame, da bi angleški narod bil proti home rule. Vprašanje se le narodu ni dovolj jasno razložilo, ampak zamotalo s postranskimi vprašanji. Chamberlain je njemu samemu se bil izrekel, da vlada ne bode mogla zatreti deželne lige in da je on vedno pripravljen podpirati irske težnje. Pozneje jo je pa tako zasukal, da je osramotil angleško državniško umetnost. Irski narod bode mirno čakal, kaj da bode storila nova angleška vlada. Ako bode vlada poskusila postopati z nasilnimi sredstvi, preverila se bode hitro, da se še nikdar ni kaj težjega lotila. Irski narod bode vsprejel home-rule, naj jo ponudi kdor koli hoče. Ko bi pa vlada poslužila se sile, bode se pa zato pokorili deželni lordi. Ako vlada napove vojno narodu, bode narod nehal plačevati najemnino lordom.

Dopisi.

S Pivke na Notranjskem 1. avgusta.
[Izv. dop.] Konji padajo, vozovi se lomijo in celo

gel baš v trenotji, ko se spone, že razbeljene v vsakem srci, neso še spojile, da se zvezo v skupno vez. Zatorej nesta imela še nikake pravice drug do drugega. To je Renati zelo olajšalo opustiti njiju družne navade, a Urbanu je bilo nemožno pritoževati se.

Toda če mu tiha mladeniška ljubezen ni dajala nikake pravice, bila ni radi tega ni menj žarna ni menj silna. Že neobičajna njegova vzgoja gnala ga je neutešno do vrha v vsakej strasti, katere ni še okrhala izkušnja. Najiskrenejšje nagnenje mnogo-krat izkušnja oslabi; a če je oživlja idealnost, razvija se bolj in bolj. Očarliva mamila dvigajo je vedno više, kakor vzletajo kerubini na slikah Mater božje vnebovzetja. Naj te oblaži še tolika sreča, snivanje o njej bilo je slajše, in imeta stvar ni nikoli tako mila kakor nadejana! Urbana je bila nema ljubezen vsega prodrila; vse misli, vse želje vrstile so se krog nje. A ko ga je Renata tako neumisljeno ostavila, premenilo se je nagloma tajno njegovo življenje. Ker je ni videl ni slišal, kakor prej malo, da ne vsako uru, zavladata je krog njega nekaka praznina in splošna tišina. Sprva izkušal je še bolj, priti jej blizu; a razbravši, da se ga nameroma ogiblje, mislil je, da jej to ne prija in da

ljudje morajo z voz skakati. Kaj je to in kje je to? bodeš gotovo vprašal dragi čitatelj, ko to prebereš. Čuj to je in tako se godi na skladni javni cesti, ki pelje od Šenpetra čez Zagorje v Ilirsko Bistrico to je na ravno tisti cesti, katero je že pred 3 leti nek potovalec popisal s pristavkom, da se je moral privezati, da ga ni raz voz vrglo, in kar se je meni pred malo dnevi pripetilo, je zares smešno. Pride mi namreč kmet iz Bistrice idoč nasproti in ta mi pravi: Gospod, ako nemate nobene vrvice, da bi se privezali, bode zelo nevarno, da Vas z voza ne vrže, kajti naša cesta je zelo zelo slaba, Zogar nič ne stori. — Torej tako cesto imajo revni gorenji Pivčani, katero pa, kot fakta kažejo, močno in neobhodno rabijo. V resnici je taka, kakor sem se sam prepričal, in smelo trdim, da ako se kdo zdaj potujoč kolere boji, in ga začne po črevih grizti, naj se potruži po tej cesti posebno od Knežaka naprej, gotovo mu takoj odleže in še v jezik se utegne ugrizniti. Kdo pa to cesto dela, vprašam dober svet mi dajočega kmeta. Nič manj in nič več kakor 18 velikih vasij, mi odgovarja. Saj tudi vedno lametujemo čez cestni odbor, pa se le vedno dobre obljube in družega nič od njega ne sliši. Jaz toroj, ko sem se sam na lici mesta prepričal, bi v prvo prosil gospoda glavarja v Postojini, da bi se ali sam prepričal, ali pa po žandarmih prepričati dal, kajti potem bi gotovo dotični cestni odbor vsaj povprašal o njegovem delovanji in o stanji dotične ceste. Ako se taki gospodje za kmeta ne bodo potegnili, ljudje sami ne bodo nikoli ničesar storili, ker se boje drug družemu zameriti se, in pravijo le: pa daj ti! na kar se odgovarja: pa daj ti! Dan danes, ko se vender po svetu tako skrbi za dobra pota, se tukaj nahaja še vedno cesta, katera ni vredna tega imena. Prvič slabeja je, kot vsaka gozdna pot, drugič tudi s klanci, katerim bi se lahko izognili. Naj bi torej, ker se že v okolici ne najdejo možje, ki bi stvar hoteli poprijeti ter se malo več potruditi, prišla dotično oblastvo stvar v roke in na ta ali drug način revnemu Gorenjo-Pivškemu gozdarju vsaj nekoliko pomogla. Saj je dokazano, kako se je trudil bivši glavar Ogrinc za dobra pota v Logaškem okraji, kaj se je zgodilo s silovito Rebrnico itd., le tukaj se zato važno cesto, po kateri je in bo vedno promet, nobena duša ne zmeni. Govori se sicer, pa menda zopet le govori — da se misli vendar le tudi klanec Globovnik znižati ali preložiti, toda če tudi se ta klanec odpravi, bode pri sedanjih razmerah cesta vedno in vedno slaba ostala, torej skrbeti se mora, da se cesta spravi v dobro stanje in sicer v tako, da si bode vendar človek življenja zvest, ako se po njej vozi.

Mej drugimi čudi je tudi to, da je cesta iz Šenpetra čez Bitinje v Bistrico, po kateri vsaki teden jeden voz drdra, cesarska postala, a ona čez Zagorje, po kateri vozi nad sto voz vsaki dan, v skladno se spremenila. Ali bi se torej ne moglo zgoditi, saj je na svetu menda vse mogoče — da bi zopet Pivška cesta, katera ima svojo prihodnost in zaslombo v velikih, na njeni strani ležečih gozdih in vaseh, da bi ona dobila zopet svoje staro krstno ime „cesarska“ nazaj? ali bi morda ne nosila 10krat več dohodka državi, nego ona čez Bitinje? Prosi se torej pomisleka, pa tudi pomoči. Popotnik.

se mu treba odpovedati vsakej nadeji. To ga je kruto bolelo, vender ni izkušal, braniti se tega mnenja. Preprosti njegov duh in vrlo srce ni poznalo ni čestiteljne spretnosti, ki poraz pretvarja, ni bojzlive podlosti, hotečo rano tajiti. Dejal je sam v sebi, da ga ona ne ljubi, da jej njegova navzočnost ni prijetna, in ne pritožujoč se, nič ne očitajoč, ne misleč, da bi se mu spodobilo, kar se mu je odtežalo, prestal je, usiljati se jej z onim mirnim dostojanstvom, katero dovolj spoštuje sebe, da spoštuje i druge. Samo napor ga je potrl: ker je tak nepričakovano pal zvrh svojih nadej, protresel ga je ta padec tako, da se ga do cela nič ne dirnole, kar se je godilo krog njega. Klavdija je to opazila in umela, a zaman je vzmožila svoje skrbi: zdelo se je, da ni vidi ne tega. Tudi Robert mu je zaman pravil o njih prihodnjem domovanji; zdelo se je, da ga ni ne sliši. Kedar je brodnika njegova neumeta molčljivost ohrabila, da je hotel začeti govoriti o namerjanej zvezi, stresel se je Urban in zmajal z glavo; in če je Robert nadaljeval, dejal mu je on ganen:

— Ne govorimo o tem, oča; jaz nikakor ne mislim sedaj na ženitev in če je božja volja, ostanim, kar sem, da Vam bodem stregel. (Daje prih.)

Iz Planine 31. julija. [Izv. dop.] Za našo šolsko mladino bil je dne 28. julija namesto v dan sv. Alojzija praznik. Ob 1^{1/2} uri popoldne zbrala se je mladina pri šoli in ob 2^{1/4} uri odšli smo proti namenjenemu kraju. Na čelu stopala je mlada, dobro urejena in izurjena Postojnska godba in v pičlo uri bili smo v „Škrjančevem Lazu“. Pot do „Škrjančevega Laza“ je res nekako dolg, a trpljenje, trud in vročina je pozabljena, ko stopiš v idilično lep travnik — senožet — obdan z visokimi in gostimi hojami. Dospetvi na omenjeno krasno livado, osopnilo le mladino, kaj v takej vročini velikanski ogenj pomeni? Pa ne le za otroke, tudi za marsikoga drugega bilo je to kaj nenavadnega — kajti na raznih pekli so se trije celi janjčki. Ko so se otroci nekoliko ohladili, pričelo se je pravo veselje. Igre, petje in deklamacije vrstile so se ne le v zabavo otrok, temveč tudi v zabavo v obilici došlega občinstva.

Na večer počastila nas je kneginja Windischgrätz. Dasi je pot težaven, vendar svetle kneginje ni zadržal in prišla je in tako veselje pomnožila. Z gromovitim „živela“ pozdravilo jo je 200 mladih grl. Predsednik krajnega šolskega sveta dr. Mayr in g. Lavrič, kaplan in osnovelec cele veselice, spremila sta jo na kraj, kjer je uzvišenej gospej napravil logar Turek primeren prostor. Omeniti mi je, da je svitla kneginja ravno došla, ko so bili otroci pogosteni z vinom, pečenko in kruhom. Ko so se tako okrepčali, zapeli so lepo in jako zanimivo pesmico od kmetiča. Dalje sta bili dve dobri deklamaciji, potem je bilo 30 najpridnejih učenk in učencev s primernimi darili obdarovanih. Gospod predsednik krajnega šolskega sveta zahvalil se je z gorkimi besedami svetli kneginji za mnoge dobrote, ob enem proseč, naj svoje blage roke tudi v prihodnje ne odtegne. — Svetla kneginja je odgovorila, da napredek šolske mladine vedno opazuje in jo veseli, ako so otroci pridni in ubogljivi. — Tako bode tudi v bodoče in kadar bo treba, je njene podpora gotova. Konečno razložil je učitelj Žebre otrokom, da imajo razen starišev še druge dobrotnike, ki so jim to veselico priredili, vsi skupaj pa imamo dobrotnika, ki otrokom kakor nam vsem brezštevlnih dobrot skazuje in to je naš presvetli vladar Fran Josip I., kateremu so zadoneli trikratni „živio!“

Vseh dobrotnikov, ki so lepo svoto nad 100 gld. darovali, ne morem imenovati, a nekaterim naj bo tukaj očitna hvala v imenu otrok izrečena. Ti so: dr. Mayr, predsednik krajnega šolskega sveta; Andrej Milavec št. 10, Fr. Rihar župnik in gospa Gallatia. Isto tako ne morem končati, da bi hiši g. Lavriča ne izrekel gorke zahvale. Vsem drugim dobrotnikom pa, kakor vodstvu Postojnske godbe, kličem. Bog Vam plati stotero!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je prostovoljni požarni brambi na Vrnskem za nakup gasilnega orodja 100 gld., — požarni brambi v Svetlem potoku na Kočevskem pa 60 gld.

— (Shod volilcev) skliče državni poslanec g. M. Vošnjak na 8. t. m. ob 4. uri popoldne v Sevnico (gostilna g. F. Simončiča ml.), da poroča o delovanju državnega zbora.

— (Za Radeckega spomenik) nabranih je že 110.000 gld., torej že veliko več, nego je za spomenik proračuneno.

— (Prvo letošnje grozdje) prinesle so Vipavke pretekli petek na tukajšnji trg.

— (Iz Postojine) se nam piše 2. avgusta: „Gauturnerji“ obiskali so našo slovečo jamo. Oddelek teh Graških obiskovalcev obnašal se je tu prav viteško. Prvi večer so se štirje iz vitezov dobro gostili v hotelu pri „ogerski kroni“. Dva bila sta baje profesorja, vsaj ostala dva sta ja tako nazivala. Ko sta profesorja svoje pivo izpila, sta jo popihala in ko je natakhar zahteval plačilo od drugih dveh, branila sta se slednja za odšla tovariša plačati, češ njima nič mari. — Drugo jutro jo je pa drugi „Gauturner“ popihal z zapitkom tako, da je moral natakhar za njim do drevoreda proti „ribniku“ teči. — Sploh so se nekateri na jako čuden način vedli, tako da bi jim mesto „gauturner“ pristajalo drugo v začetku jednako glaseče ime. In ti ljudje hočejo čez naš jezik in vsklik „živio“ zabavljati. — Blažena nemška kultura!

— (Iz Zagreba:) Naše najviše sodišče spoznalo je v pravdi poslanca dr. Tuškana, da je zakrivil goljufijo, ker je v pravdi Starčević-Gržanič

pred sodnijo krivo pričal. Z ozirom na mnoge olajšujoče okoliščine pa se mu kazni zmanjša, da ne bode 2 leti v ječi, ampak 8 mesecev. Vsled te obsodbe zgubi Tuškan doktorstvo, odvetništvo in svoj deželnozbornski mandat.

— (Sveučilištno pjevačko društvo „Hrvatska Lira“ u Zagrebu) nam naznanja, da bode nje „tamburaški sbor“ dne 11. t. m. koncertoval v Ljubljani, 12. t. m. v Kranji, 13. t. m. na Bledu, pozneje pa v Rimskih toplicah, Celji in še v nekaterih drugih mestih. V dotičnem pismu pravi se mej drugim: „Hrvatska mladež na zagrebačkom sveučilištu već je davna težila, da se upozna sa najbližom si braćom Slovenci. Pošto je ovih praznika mogućim postalo, da se ostvare težnje njezine, to se ta mladež rado odazivlje želji srca svoga, da se približi braći svojoj in da ju upozna sa osjećaji svojimi, koji se ponajpачe u narodnom njenom glasbalu — tamburici — ko u zrcalu odrazuju. Svrha je i zadaća sveučilištnog našeg društva „Hrvatske Lire“ promicati bud pjesmom bud tamburom narodnu našu glasbu, pa smo mi do sada uvijek i svoju zadaću shvaćali koncertujući koje u glavnom našem gradu, koje v provincijalnih gradovih, koje napokon prije dve godine po Češkoj i Moravskoj. Uspjehi bili su svuda sjajni. Ako i je možda glas, koji so je o našem tamburaškom sboru širom domovine pronio, naime da je on najbolji sbor, ipak nismo nikada smjeli računati na onu dočekljivost i susretljivost, kojom su nas i unutar i izvan domovine svuda primali.“ — Hrvatski bratje bode nam dobro došli in priporočamo je že naprej vsem rodoljubom v dejansko podporo.

— („Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v svoji 8. številki nastopno vsebino: Janko. Pesen. Fr. Krek. — Neman in Belana. (Slovenska narodna pripovedka po B. Raiči.) Fr. Hubad. — Marija pomagaj v Gradci. Ferdo Šarec. — Otroška ljubezen. — Marko gre na vojsko. Pesen. Fr. Krek. — Pisma mlademu prijatelju. — Sinajsko gorovje in gora Horeb v Arabiji. — Prirodopisno-natoroznansko polje. Penica. J. B. Bogdan. — Listje in cvetje. — „Vrtec“ stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za polu leta 1 gld. 30 kr.

— (Uradno izvestje o kolero v Trstu:) V zadnjih 24 urah od polnoči 1. avgusta do polnoči 2. avgusta v mestu in predmestjih 2 zbolela v okolici nobeden. Odkar je kolera pričela, zbolelo jih je 129, ozdravelo 27, umrlo 74.

— (V Ricmanjih) je doslej 20 osob za kolero zbolelo, od teh 5 ozdravelo, 8 umrlo. V soboto zbolel je eden kmet in v kratkem umrl. Neka žena zbolela v petek popoldne in umrla v soboto zjutraj. Gosp. župnik zbolel v petek odklonil zdravniško pomoč in bajē že umrl. V soboto zvečer naznanila sta se 2 nova slučaja.

— (Letno poročilo trirazredne ljudske šole v Mengeši) ima na prvem mestu „Zgodovinske črtice o Mengiškejši šoli“, katere je z običajno natančnostjo spisal g. A. Koblar. V Mengeško šolo so ušolane vasi: Veliki in Mali Mengeš, Pristava, Topole, Loka, Trzin, Zgornje Jarše, Srednje Jarše, Spodnje Jarše, Rodica. Dobeno, v katerih je bilo za šolo godnih 185 dečkov, 164 deklic, vkupe 349 otrok, od katerih jih je 314 šolo obiskovalo. V ponavljalni šoli bilo je 32 dečkov, 30 deklic. Na tej šoli so poučevali gg.: Anton Javoršek, nadučitelj in vodja; Anton Koblar, katehet; Henrik Paternost, učitelj; Emilija Gerkman, učiteljica. Bodoče šolsko leto prične se dne 17. sept.

— (Tombola. Nesreča.) Iz Šmartna pri Litiji se nam piše dne 2. t. m.: Včerajsnja tombola, katero je priredila naša požarna bramba za nakup nove brizgalnice, vrgla je 220 gld. čistega dobička. Gotovo lepa vsota za našo vas. Zabava bila je v obče jako živahna, udeležba splošna in mnogobrojna, osobito obilo občinstva došlo je iz sosedne nam Litije, da še celo nekoliko Ljubljancev pohodilo nas je v ta dan, dasi je doma bila izredno lepa veselica v Šiški. Marsikoga privabili so k tomboli tudi raznoteri in lepi dobitki. Škoda, da je dopoldansko deževno vreme skazilo še večjo udeležbo in da so nekateri gospodje odpeljali pevce v Litijo ter agitovali proti tomboli. Kljubu neumestni protiajitaciji imela je veselica sijajen vspeh, kar najjasnejše priča čisti dohodek 220 gld. Za brizgalnico imamo ušteveni napominano vsoto sedaj že nabranih 1020 gld., torej upamo, da jo kmalu dobimo, ker bode baje stala okolu 1200 gld. — Nepriljetno pa mi je poročati o nezdigi, ki se je pripetila konci

julija v Zavrstniku, vasi kake pol ure od Šmartna. V 28. dan julija gre namreč neka kmetska mati na polje, popustivši speča fantiča jednega 3, a drugega jedno leto starega sama doma. Kmalu mej delom zapazi, da se iz hiše gost dim vali. Urno hiti domov ter v svojo žalost zapazi v zibelki jednoletnega otroka vsega v plamenu. Starši bratec zažgal je bil v zibelko. Ogenj so sicer pogasili, a otrok bil je na desni strani grozno sežgan, tako da se mu je videl ves drob. V 30. dan julija t. l. umrl je ubožček po groznih mukah. Ta žalostni dogodek bode vsem starišem v pouk, da ni nikdar puščati otrok brez varstva.

— (Velikega soma) ujeli so v mrežo v Osojanskem jezeru na Koroškem. Bil je 7 čevljev dolg in 72 kilogramov težek.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 3. avgusta. Cesar odpustil 114 kaznencem po avstrijskih kaznilnicah oslalo kazni.

Bad Gastein 3. avgusta. Knez Bismarck s soprogo dospel ob 8. uri zvečer, občinstvo mu klicalo „hoch“. Knez stanuje v „Schweizerhaus“.

Pariz 3. avgusta. Do včeraj zvečer voljenih 829 republikancev, 402 konservativca. 170 ožjih volitev. Republikanci pridobili 69, izgubili 83 sedežev. „Figaro“ piše, da se resno govori o bodočem sestanku Freycinet in Giersa.

Reka 2. avgusta. V zadnjih 24 urah 8 ljudij za kolero zbolelo, 2 umrlo.

London 2. avgusta. Adonovan Rossa naznanja, da Fenijanci prirejajo nove dinamične operacije na Angleškem. Iz Simle se poroča: Birmanski prostovoljci zvalili so batalijon Angležev v zasedo in vse pobili.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

„Iz Londona se danes poroča cena srebra od 47.31 penze za Standard-uncijo. Ta cena ugaja relaciji srebra k zlatu, po kateri se 90^{3/4} funtov srebra dobi za 1 funt zlata. Cena srebra je torej v primeri z vrednostno relacijo, katera se je po lastinski denarstveni uniji določila, pala za blizu 27 odstotkov. Razmerje srebra k avstrijskemu bankovcu je vsled tega tako nastalo, da srebreni goldinar kot zakonito plačilno sredstvo v cesarstvu za skoro 5 odstotkov več velja, nego na svetovnem tržišču, kjer se jemlje v poštev samo količina in cena srebra. Z jednim kilogramom kovanega srebra se v Avstriji lahko vsaka terjatev v znesku 90 gld. poravnava, v tem bi se z isto količino srebra v inozemstvu plačati moglo samo 85 gld. 50 kr. Če bi bilo danes v Avstriji kovanje na račun privatnih oseb možno, bi se z nakupom srebra, katero bi se tu v goldinarje prekovalo, lahko dosegel dobiček najmanj treh odstotkov, t. j. mogla bi se po pokritju vseh stroškov, kateri bi komaj dva odstotka znašali, poravnati vsaka terjatev, znašajoča 100 gld. s stroški 97 gld. K takim posledicam vodijo valutne razmere v Avstriji, in prava sreča je, da za zdaj tega uplivanja na efektne cene ni opaziti.“

To pojasnilo opravičuje mnenje, da bi carinski dohodki vsled menjajoče se valute manj zmanjšali, če bi finančno ministerstvo dovolilo denar, vreden 20 mark, sprejemati za celih 10 goldinarjev v zlatu in da bi se tudi mestu uplavljanja z efektnim srebrom sprejemali bankovci z vsakratnim nadavkom, primerno k vrednostnemu razločku zlata.

Če bi se temu mnenju na višjem mestu pridrdilo, bi pač nič bolj ne napravilo promet priprostejši, nego da se dovoli plačevanje carine po check-in clearing-prometu c. kr. pošto hranilničnega urada, vsled česar bi zelo mnogo časa in dela trgovskemu svetu in državnemu uradniku preostalo za druge namene.

VII. Gosp. zbor. svetnik Fr. Ks. Souvan poroča o ulogi glavnega odbora c. kr. kmetijske družbe na Štajerskem, naj bi kranjska trgovinska zbornica podpirala njegovo prošnjo, katero je predložil obeina zbornicama državnega zbora in ministerstvu za poljedelstvo in trgovino.

V tej prošnji se poudarja, da je najvažnejši korak za resnično varstvo avstrijskega kmetijstva, oziroma živinoreje ta, da se je meja ruski in rumunski živini zaprla. Trgovina z živino je oživela in počasi se je začelo povzdigovati kmetijstvo in z njim v zvezi stoječa obrtnija.

A to ni dolgo trajalo, živini je cena zopet padla. Uzrok temu je bil, da se je loja mnogo v Avstrijo uvaževalo. Cena avstrijskemu loju je padla in s tem tudi cena živini, cena mesu je poskočila, ker je mesar moral drugod iskati denar, katerega je pri loji izgubil.

Akoravno je živina dober kup, je vendar cena mesu visoka in nepremožnemu prebivalstvu ja težko kupiti si mesa. Dobitek pa ima inozemski

uvoz. Pričakovalo se je, da se bode vlada na to ozirala in vse storila, da se odvrne škoda. A to se do zdaj ni zgodilo, in časopisi so celo pisali, da se namerava uvoznina na loj odpraviti. Ko bi se uvoznina na loj odpravila, bi se s tem le delalo na korist inozemskemu kmetijstvu, domačemu pa na kvar. Z ozirom na navedene razloge prosi, da bi se uvoznina na loj in živalske masti na 12 gld. povečala.

Odsek z ozirom na to, da je prošnja štajerske kmetijske družbe utemeljena in so jednake razmere tudi na Kranjskem, predlaga:

Slavna zbornica naj jo pri državnem zboru in vis. c. kr. trgovinskem ministerstvu podpira.

Predlog se vsprejme.

VIII. Gosp. zbor. svetnik M. Pakič poroča o prošnji mestne občine Črnomelj za dva nova semnja z živino in blagom. Jednaki prošnji predložili sta se zbornici že leta 1870 in 1877 in sta ostali brez priporočila, ker je v Črnomeljskem okraji dosti semnjev in ima mestna občina Črnomelj sama že 7 semnjev. Ker se zdaj razmere niso spremenile, se ni pokazala nikakoli potreba za več semnjev. Ker opravljene občine ugovarjajo tej dovolitvi in tudi c. kr. okrajno glavarstvo prošnje ne priporoča, torej ni nikakega gospodarskega povoda za pomnožitev semnjev.

Odsek torej predlaga: Zbornica naj nasvetuje, da se prošnji ne ugodi.

Predlog se vsprejme.

Dalje prih.)

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe, ki bolelah za želodčevim katarom in krčem, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Škatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (20-5)

(Ponarejen „Giesshübler“.) Kdo bi mislil, da se tudi mineralne vode ponarejajo, vendar je resnica, da se pogosto toči in prodaja „Giesshübler“, ki ni iz tega okrepčujočega, prebavljivega pospešujočega vreleca ampak je le kaka druga, umetno narejena voda brez vse vrednosti, ki je nalila v kupljene originalne „Giesshübler“-steklenice, ker se ponarejanje dobro izplača zaradi velike priljubljenosti te kisle vode.

Opozorjamo občinstvo, da naj bode pozorno pred takimi sleparijami.

Umrlj so v Ljubljani:

29. julija: Rudolf Blehschmidt, uradnikov sin, 2 mes., Sv. Florjane ulice št. 19, za jetiko. — Ivana Tekavec, kočijaževa hči, 1¹/₂ leta, Hrenove ulice št. 14, za ošpicami.

30. julija: Marija Jamnik, krojačeva hči, 8 let, Kurja vas št. 16, za ošpicami.

31. julija: Janez Rodič, delavčev sin, 3¹/₂ leta, Poljanska cesta št. 47, za jetiko. — Josip Zajc, uradnega sluga sin, 4 leta, Hrenove ulice št. 11, za škrlatico. — Karolina Suler, davkarjeva vdova, 77 let, Kravja dolina št. 11, za mrtvoudom.

1. avgusta: Marija Böhm, uradnikova žena, 58 let, Pod trančo št. 2, za srčno hibo.

V deželni bolnici:

29. julija: Marija Kotar, gostija, 60 let, za jetiko. — Reza Drašler, delavka, 26 let, za jetiko.

30. julija: Miklavž Morela, ključničar, 53 let, za kapom. — Rok Jeliškar, delavec, 61 let, za vodenico.

31. julija: Ignacij Mežnar, mlinar, 42 let, za protinom.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
2. avg.	7. zjutraj	736-66 mm.	13-3° C	sl. szh.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	734-11 mm.	25-0° C	z. szh.	obl.	
	9. zvečer	733-97 mm.	16-8° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura 18-4°, za 1-4° pod normalom

Dunajska borza

dné 3. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	45	kr.
Srebrna renta	86	30	
Zlata renta	121	25	
5% marcna renta	101	95	
Akcije narodne banke	868		
Kreditne akcije	279	90	
London	126	10	
Srebro	—	—	
Napol.	10	01	
C. kr. cekini	5	94	
Nemške marke	61	90	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169	25
Ogrska zlata renta 4%	107	30	
Ogrska papirna renta 5%	95	—	
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50	
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118	75
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	125	27	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	90	
Kreditne srečke	100 g	179	50
Rudolfove srečke	10	18	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	11	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	197	25	

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigovodnih knjižnicah:

Umetno ribarstvo.

Spisal

Ivan Franke.

3¹/₂ pde v 8° s podobami. Mehko vezana stane 50 kr

Krasna domovina naša se svojimi potoki, rekami in jezeri je za umno ribarstvo tako ugodno ustvarjena, kakor ne kmalu kaka druga dežela. Sredstva in pota, kako isto pri nas urediti in upraviteljati, podaja čislani gospod pisatelj na jako šmevnu način v gor. omenjeni knjižici. Le-ta bode vsakomu, ki ima srce in skrb za povzdigo narodnega blagostanja, dobro došlo sredstvo, da se o tem predmetu pouči. Priporočujemo torej knjižico osebno vrediti ali hoditi, učiteljem in zemljiškim posestnikom, ker sta uverjena, da jo bodo z velikim zanimanjem prebrali ter iz nje črpali gotovo lepo korist.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjižotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(355-8)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta izšli ravnokar knjigi:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Deželna

Rogaška
slatina.

Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (149-11)

Dobiva se pri g. Mih. Kastner-ji, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schlaffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terčini v Ljubljani.

Žganje iz borovnic

v bokalskih steklenicah prodaja

FRANCE DOLINAR

na Švici pri Dobrovi. (569-1)

Ženitev!

Mlad, v tridesetih letih, soliden, samostojen fant, z lepim obrtom v Ljubljani, išče si zaradi premalo znanja z gospodičinami po tem potu izobraženo gospodičino za soprogo. Premoženja nekaj tisoč goldinarjev bi se zahtevalo, ako tudi ne v denarji, ker se ne bo rabilo za kupčijo.

Le resne ponudbe naj se pod šifro D. K. na upravnishvo „Slovenskega Naroda“ pošljejo. Fotografije in pisma se na zahtevanje takoj vrnejo.

Tajnost je zag. tovljena. (571-1)

Pisarja

čedne in urne pisave, zmožnega obeh deželnih jezikov, za mesečno plačo 30 gld., katera bi se spretnemu tudi zvišala,

vsprejme takoj (572-1)

V. Globočnik, c. kr. notar v Kranji.

Otvorenje krčme.

Jemljem si čast p. n. občinstvu naznaniti, da sem z današnjim dnem otvoril krčmo

„pod skalo“ na Mestnem trgu št. 11.

Točil bodem najboljša dolenjska vina liter po 28 in 36 kr., biseljko vino liter po 40 kr. in Moritzjevo carsko pivo 1/2 litra 10 kr.

Ker se bodem trudil, da častim gostom povsem ustrežem, dovoljujem si slavno občinstvo na mnogobrojen obisk uljudno vabiti.

V Ljubljani, dné 1. avgusta 1886.

(570)

Fran Rozman.

Plzenska pivska grenčica,

izvrstna, želodec krepcajoča pijača, ki je napravljena iz prvotnih tvarin Plzenskega piva.

Jedini izdelovalec

MORITZ AUER v Plznu.

V Ljubljani zastopan po Moritz Wagner-jevi udovi. (549-3)

Zaloge v Ljubljani imajo gospodje: Gustav Treč, Janex Buzzolini, E. Andretto.

Svarilo pred ponarejanjem!

Namesto

prodaja

se občinstvu pogostem **druga voda** v Giesshüblerkih in drugih steklenicah ali pa tudi zmešana z vinom kot pravi Giesshübler.

Samo **točno** pazenje na **nepokvarjen** originalni zapor, **I° zamašek** z na strani užganim in postavno varovani **napisni listek** „Mattoni's Giesshübler“ more obvarovati pred sleparijo, kakor tudi pred škodo.

Konstatovana ponarejanja se bodo po novem obrtnem redu sodniško zasledovala ter objavila imena ponarejalcev; kupovalci moje kisline se v lastnem interesu prosijo, naznaniti mi take slučaje.

HEINRICH MATTONI, Giesshübl-Puchstein.

(565-1)